

ΜΙΑ ΜΠΡΟΣΟΥΡΑ ΠΡΙΝ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΛΕΜΟ

Μ. ΥΔΡΑΙΟΥ

ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΑΙΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Εισήγηση στην 1η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη
των εργατών και αγροτών ανταποκριτών του Ριζοσπάστη
ΑΘΗΝΑ Νοέμβρης 1934

Αθήνα
Φεβράριος του 2011

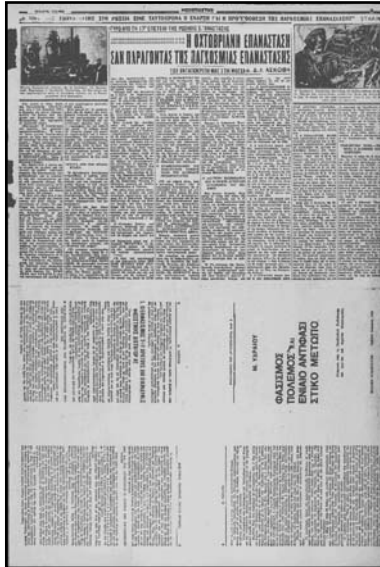
*Ανεύρεση ντοκουμέντων: Σπουδές στο Γαλανόμαυρο
Αξιολόγηση προτεραιοτήτων: Antifa Scripta
Πληκτρολόγηση, καλή διάθεση: Μεταβαμπήρ*

Τα περιεχόμενα μπορούν να χρησιμοποιηθούν ελεύθερα για τους σκοπούς του ταξικού ανταγωνισμού. Σε κάθε περίπτωση, η κινηματική ηθική επιβάλλει την αναφορά των πηγών.

*Φωτογραφία εξωφύλλου:
Λεπτομέρεια από πρωτοσέλιδο του "Ριζοσπάστη", 22 Οκτωβρίου του 1933.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η πρώτη δημοσίευση της μπροσουράς, Ριζοσπάστης 7/11/1934

Εισαγωγή: Μια μπροσουρά πριν τον μεγάλο πόλεμο

1. Ο εκφασισμός του κράτους και ο κίνδυνος φασιστικής δικτατορίας

Ο φασισμός το καταφύγιο της κεφαλαιοκρατίας και των συμμάχων της.

Όλο και πιο ορμητικός ο αγώνας των εργαζόμενων μαζών

Και η "Δημοκρατία";

Η Σοβιετική Δημοκρατία μοναδική μας διέξοδος

2. Ο κίνδυνος του πολέμου και το καθήκον των εργαζομένων

Οι Έλληνες κεφαλαιοκράτες και τσιφλικάδες στην πρώτη γραμμή των πολεμικών προετοιμασιών

Όλοι σύμφωνοι στην προετοιμασία του αντισοβιετικού πολέμου

Η υπεράσπιση της Σοβιετικής Ένωσης ύψιστο καθήκον των εργαζομένων

3. Η Πάλη για το ενιαίο αντιφασιστικό μέτωπο των εργαζομένων

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΜΙΑ ΜΠΡΟΣΟΥΡΑ

ΠΡΙΝ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΛΕΜΟ¹

Όσα ακολουθούν είναι ένα ντοκουμέντο που έπεσε στα χέρια μας καθώς ψάχναμε τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν γύρω από το Συνέδριο των φασιστικών οργανώσεων του 1934². Είναι η εισήγηση του Μ. Υδραίου στην "1η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη των Εργατών και Αγροτών Ανταποκριτών του Ριζοσπάστη". Η συνδιάσκεψη έγινε στις 28 Οκτωβρίου του 1934 στην Αθήνα και η μπροσούρα δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα σε δύο συνέχειες στις 7 και τις 11 Νοεμβρίου του 1934³.

Όπως θα δείτε, σε αυτή τη μπροσούρα ο Υδραίος, ένα ξεχασμένο πλέον στέλεχος του ΚΚΕ, πρόβλεψε με σχεδόν μονολεκτική ακρίβεια, με αξιοθαύμαστη επιμονή και εμφανώς σταλινική φρασεολογία, τόσο το μέλλον του ελληνικού κράτους όσο και την παγκόσμια ιστορία. Γιατί κατά τη γνώμη του Υδραίου το μέλλον ήταν ξεκάθαρο: "φασιστική δικτατορία" στο εσωτερικό και παγκόσμιος ιμπεριαλιστικός πόλεμος στο εξωτερικό. Κι όπως όλοι γνωρίζουμε, τα χρόνια που ακολούθησαν τη δημοσίευση αυτής της μπροσούρας είναι τα χρόνια της δικτατορίας του Μεταξά και της εμπλοκής του ελληνικού κράτους στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, δηλαδή τα πράγματα εξελίχθηκαν ακριβώς σύμφωνα με τις προβλέψεις που θα διαβάσετε παρακάτω.

Κατά τη γνώμη μας, εδώ μπορούμε να εντοπίσουμε ένα πρώτο ενδιαφέρον σημείο. Πράγματι, αν πιστέψει κανείς τις σημερινές κυρίαρχες αφηγήσεις της ιστορίας του ελληνικού κράτους, τα δύο αυτά γεγονότα έπεσαν σαν κεραυνός εν αιθρία στα κεφάλια των ανυποψίαστων Ελλήνων. Επίσης τα δύο αυτά γεγονότα δεν σχετίζονται μεταξύ τους, παρά μόνο ως προς το ποιος είπε το "ηρωικό όχι". Ή αλλιώς,

¹ Μια πρώτη μορφή αυτού του κειμένου δημοσιεύθηκε στο περιοδικό *antifa*: πόλεμος ενάντια στον φόβο τεύχος 21, 1/2011 με τον τίτλο "Η πορεία προς τον πόλεμο - μέρος Α': 1934 (ξανά)".

² Το αποτέλεσμα ήταν το κείμενο με τίτλο "Δυο μήνες του '34" που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό *antifa*: πόλεμος ενάντια στον φόβο τεύχος 19, 11/2010.

³ Μ. Υδραίος, Φασισμός, Πόλεμος και Ενιαίο Αντιφασιστικό Μέτωπο [Εισήγηση στην 1η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη των Εργατών και Αγροτών Ανταποκριτών], Έκδοση "Ριζοσπάστη", Βιβλιοθήκη του "Ριζοσπάστη", αριθ. 5, Αθήνα, Νοέμβριος 1934. Έχουμε προσπαθήσει να κρατήσουμε τη σύνταξη και την ορθογραφία, ενώ κεφαλαία, τονισμοί κλπ είναι από το πρωτότυπο.

όπως λέμε συχνά μεταξύ μας, η κυρίαρχη αφήγηση για την ιστορία του ελληνικού μεσοπολέμου είναι μια ιστορία αλληπάλληλων εκπλήξεων. Ετούτη η μπροσούρα από την άλλη, εφόσον αποδεικνύει ότι ακόμη και το ημιπαράνομο ΚΚΕ μπορούσε να προβλέψει ξεκάθαρα και από χρόνια πριν το μέλλον του ελληνικού κράτους, αποδεικνύει ταυτόχρονα και ότι η ιστορία του ελληνικού μεσοπολέμου δεν μπορεί να γίνεται αντιληπτή σαν ιστορία αλληπάλληλων εκπλήξεων. Αντιθέτως, καλά θα κάνουμε να βλέπουμε την εποχή όπως τη βλέπει ο Υδραίος. Όχι μόνο δηλαδή οι εξελίξεις δεν έπεσαν από τον ουρανό, αλλά τα γεγονότα βούσαν, ή καλύτερα έζεχναν για χρόνια, προδίδοντας την τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα. Ο πόλεμος και μαζί οι αστικές τάξεις όλου του κόσμου κάλπαζαν "αφρίζοντας από τη λύσσα". Και η ελληνική αστική τάξη από τη μεριά της προετοίμαζε πυρετωδώς τη συμμετοχή της στο μεγάλο γεγονός της αλληλοσφαγής.

Γνωρίζουμε πως αυτή η αντίληψη χρειάζεται παραπάνω τεκμηρίωση από αυτή την παλιά μπροσούρα. Σε κάθε περίπτωση όμως, έχει σοβαρές πολιτικές επιπτώσεις. Γιατί, αν δεχτεί κανείς πως οι ανώτεροι και ανώτατοι κύκλοι του ελληνικού κράτους δεν θα μπορούσαν να είναι λιγότερο καλά πληροφορημένοι από το ΚΚΕ για τις διεθνείς εξελίξεις, η δικτατορία του Μεταξά παύει να αποτελεί ένα από τα πολλά "θλιβερά ατυχήματα" της ελληνικής ιστορίας και μεταβάλλεται σε τετράχρονη ιδεολογική και στρατιωτική προετοιμασία του ελληνικού κράτους για πόλεμο. Επίσης το ελληνικό κράτος παύει να αποτελεί το "ανήξερο θύμα της ιταλικής επιθετικότητας" και μετατρέπεται σε μια δομή που αντιλαμβάνεται τις γενικές ισορροπίες, προσαρμόζεται αναλόγως και προετοιμάζεται πολιτικά και στρατιωτικά για να δεχθεί την επίθεση, να νικήσει "τον εχθρό" και βεβαίως να εισπράξει τα αντίστοιχα οφέλη, ακόμη και αν αυτό σημαίνει πως ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού του θα περάσει δια πυρός και σιδήρου. Τέλος, αυτή η αντίληψη ανοίγει μια ενδιαφέρουσα συζήτηση και για σήμερα. Γιατί το γεγονός της -κατά τη γνώμη μας επιμελέστατης- ελληνικής πολιτικής και στρατιωτικής προετοιμασίας για τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο αποκρύπτεται; Γιατί τα ελληνικά σχολεία, τα αφιερώματα των ΜΜΕ κάθε 28 του Οκτώβρη και βεβαίως οι αφηγήσεις της ελληνικής αριστεράς προτιμούν τον μύθο του "ανίκανου κράτους" που πιάνεται στα πράσα; Ποιες είναι και πόσο σημαντικές είναι οι πολιτικές χρήσεις της ιστορίας σήμερα;

Εν τω μεταξύ, το ενδιαφέρον της εισήγησης του Υδραίου δεν εξαντλείται στις ιστορικά επαληθευμένες γενικές προβλέψεις που την διατρέχουν. Το 1934 ήταν η χρονιά που ο προηγούμενος γενικός γραμματέας του ΚΚΕ αντικαταστάθηκε από τον Νίκο Ζαχαριάδη και οι σταλινικοί εδραίωσαν την κυριαρχία τους. Θεωρούμε αυτή τη μπροσούρα ενδιαφέρουσα, ακριβώς γιατί ολόκληρη διαπνέεται από την αμύχνη ταλάντευση που χαρακτηρίζει τις αλλαγές γραμμής. Η ελληνική κεφαλαιοκρατία που από τη μια έχει "παρασιτικά γνωρίσματα" και από την άλλη είναι "επιθετική" και "κυνηγάει ξένα εδάφη". Τα κράτη της βαλκανικής που όλα "εξαρτώνται ποιος λίγο ποιος πολύ από τις μεγάλες δυνάμεις", αλλά και οι κρυφοί και φανεροί πολεμικοί εξοπλισμοί του ελληνικού κράτους. Το αίτημα για αυτοδιάθεση των "καταπιεσμένων εθνοτήτων" που κάνει εδώ μία από τις τελευταίες του εμφανίσεις. Η αδιαλλαξία απέναντι σε κάθε "συνεργάτη της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας", αλλά και το όλο και μεγαλύτερο βάρος της κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης...

Και στο βάθος πάντα ο φιλειρηνικός αγαθοεργός χαρακτήρας της σοβιετικής μας πατρίδας. Η οποία, εν τω μεταξύ, είχε εμπλακεί στον διακρατικό ανταγωνισμό με όλες τις δυνάμεις. Την εποχή που γράφονταν όλα αυτά, η Σοβιετική Ένωση είχε γίνει δεκτή στην Κοινωνία των Εθνών έπειτα από πρόσκληση της Γαλλίας, ενώ ταυτόχρονα η Γερμανία και η Ιαπωνία είχαν αποχωρήσει. Προφανώς, αυτές οι εξελίξεις ήταν κομμάτι της "ρευστότητας" που το ΚΚΕ έβλεπε να χαρακτηρίζει τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Προσέξτε όμως πόσο μπορεί να ξενίζουν σήμερα οι προβληματισμοί που τότε θεωρούνταν προφανείς:

Μερικοί αναγνώστες, θυμάμαι, μας υποβάλλανε την ακόλουθη ερώτηση: -Εσείς λέτε πως πρέπει να χτυπάμε την κεφαλαιοκρατία "ΜΑΣ". Πάει καλά. Η Ελλάδα συμμαχεί με τη Γαλλία κι αυτή με τη Σοβιετική Ένωση. Γίνεται πόλεμος. Χωρίζεται ο κόσμος σε δύο στρατόπεδα: Απ' τη μια μεριά η Γερμανία και οι σύμμαχοί της κι από την άλλη η Σοβιετική Ένωση, η Γαλλία, η Ελλάδα κτλ. Τώρα πώς αφού είμαστε υποχρεωμένοι να υπερασπίσουμε τη Σοβιετική Ένωση θα χτυπήσουμε τη "σύμμαχό" της, την Ελλάδα; [Αλλά το δίλημμα είναι εσφαλμένο γιατί] Η Σοβιετική Ένωση είναι η άκρη αντίθετη του κεφαλαιοκρατικού κόσμου. Ούτε συμμαχίες με ιμπεριαλιστές κάνει, ούτε πόλεμο κατακτητικό σχεδιάζει (...)

Η "παλιά γραμμή" θεωρούσε πως η Ελλάδα ήταν ένα ιμπεριαλιστικό κράτος μεταξύ των υπολοίπων, πως ο δρόμος για το προλεταριάτο ήταν η μετατροπή κάθε ιμπεριαλιστικού πολέμου σε ταξικό και εμφύλιο, πως εν πάσει περιπτώσει ο πραγματικός εχθρός του προλεταριάτου βρίσκεται στο εσωτερικό της χώρας και είναι η ντόπια αστική τάξη. Και είναι αυτή η παλιά γραμμή που σε τούτο το απόσπασμα συγκρούεται με την καινούρια. Πέρα από την ειρωνεία της ιστορίας που караδοκεί γεννώντας χαμόγελα στον αναγνώστη, μπορούμε να καταλάβουμε την απέραντη αμηχανία που σκόρπιζε στις τάξεις του κόμματος της εργατικής τάξης η γραμμή του κόμματος που άλλαζε με την πλήρη επικράτηση των σταλινικών στο εσωτερικό του και μαζί η εμφανής εμπλοκή της Σοβιετικής Ένωσης στους διακρατικούς ανταγωνισμούς.

Πράγματι λοιπόν, η ιστορία απέδειξε πως η πρόβλεψη της "φασιστικής δικτατορίας" και του παγκοσμίου πολέμου ήταν σωστές. Κι όμως σήμερα δεν τις θυμάται κανείς. Ομοίως και η πολιτική γραμμή που συνόδευε αυτές τις προβλέψεις, οι ανησυχίες για τις καταπιεζόμενες εθνότητες, οι προθέσεις μετατροπής του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε εμφύλιο και ταξικό, οι καταγγελίες της επιθετικής ελληνικής κεφαλαιοκρατίας και της επερχόμενης σύγκρουσης με τους ανταγωνιστές της, η αηδιασμένη καταγγελία κάθε "συνεργασίας και υποστήριξης στην κεφαλαιοκρατία", σήμερα είναι ένα ξεχασμένο κομμάτι της ελληνικής ιστορίας που το επικαλούνται οι ακροδεξιοί όποτε θέλουν να θυμίσουν τις "κομμουνιστικές προδοσίες".

Ας κρατήσουμε λοιπόν την περιήγηση σε αυτή την σχεδόν αρχαία μπροσούρα να μας θυμίζει δύο πράγματα: πρώτον ότι είναι αδύνατον το ελληνικό κράτος να μη γνώριζε τον επερχόμενο πόλεμο, ήταν αδύνατον να μην προετοιμάζεται για τις απαιτήσεις αυτού του πολέμου. Και δεύτερον ότι είναι κάτι φοβερές που ακόμη και να προβλέπεις το μέλλον δεν είναι αρκετό. Σίγουρα ο Υδραίος, που το όνομά του δεν καταγράφηκε με μεγάλα γράμματα στην ελληνική ιστορία και που το δίχως άλλο εκείνη τη νύχτα δεν έκανε άλλο απ' το να μεταδίδει τη μπουρδουκλωμένη γραμμή του κόμματος, τα κατάφερε μια χαρά. Πόλεμος και φασιστική δικτατορία είπε στους ανταποκριτές του Ριζοσπάστη ότι θα γίνει, πόλεμος και φασιστική δικτατορία έγινε τελικά. Μόνο που, προφανώς, όσον αφορά την ταξική πολιτική ανάλυση οι ορθές εκτιμήσεις διαφέρουν πολύ από τις προβλέψεις των μέντιουμ. Δεν αρκεί να γίνουν μια φορά, όπως δεν αρκεί να αποδειχθούν ορθές. Αντιθέτως, η ορθότητα ή το σφάλμα τους κρίνονται από τη χρησιμότητά τους στην κατάσταση στρατηγικής, από την πολιτική επιτυχία της στρατηγικής, τέλος από τη συνοχή της θεωρητικής κατασκευής που τις στηρίζει. Με λίγα λόγια, εκτός από τις προβλέψεις, υπάρχει και ο σταλινισμός. Και μαζί η περίφημη παροιμία: "Ακόμη και το χαλασμένο ρολόι, δυο φορές τη μέρα δείχνει τη σωστή ώρα".

Μ. ΥΔΡΑΙΟΥ

ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΑΙΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΗΝ 1Η ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ
ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ
ΑΘΗΝΑ ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1934

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είναι μεγάλη η χαρά όλων των μαχητών του "Ριζοσπάστη" βλέποντας να συνέρχεται για πρώτη φορά η Πανελλαδική συνδιάσκεψη των εργατών και αγροτών ανταποκριτών. Για μια αστική εφημερίδα είναι κάτι το ασυνήθιστο μια τέτοια συγκέντρωση. Όμως είναι κάτι που βρίσκεται μέσα στον ίδιο το χαρακτήρα μιας επαναστατικής εφημερίδας- να ζει, να τροφοδοτείται και ν' αναπτύσσεται βασισμένη στη δουλειά των εργατών και αγροτών ανταποκριτών και αναγνώστών της.

Ρίχνοντας μια σύντομη ματιά στο δρόμο που περάσαμε, δρόμο γεμάτο αγώνες και θυσίες, η 1η Πανελλαδική συνδιάσκεψη των ανταποκριτών με το δίκιο της μπορεί να βγάλει το συμπέρασμα πως μεγάλες είναι οι κατακτήσεις που πετύχαμε, μα πολύ πιο μεγάλα είναι τα καθήκοντα, που μπαίνουν μπροστά μας. Από ένα παραγνωρισμένο φυλλάδιο, που το πολύ διαβαζόταν από ένα μέρος του Κόμματος μας και μερικούς αφοσιωμένους συμπαθούντες του, ο "Ριζοσπάστης" έγινε η σημερινή εφημερίδα που ξέρετε όλοι σας, τριπλάσια στο μέγεθος της και στην κυκλοφορία της, με ασύγκριτα πλουσιώτερο το υλικό της και με ενεργότερη συμμετοχή στην οργάνωση του καθημερινού αγώνα των εργαζομένων μαζών.

Τις κατακτήσεις του αυτές τις χρωστάει στην ορθή γραμμή και καθοδήγηση του Κόμματος, που εκπροσωπεί, στη μετατόπιση της βάσης του προς τους εργάτες και αγρότες ανταποκριτές, που σήμερα για πρώτη φορά παρουσιάζουν μια τέτοια δύναμη στην συνδιάσκεψη.

Δεν θα 'μασταν όμως επαναστάτες, δεν θα 'μασταν κομμουνιστές, αν ερχόμασταν εδώ να καυχηθούμε και να επαναπαυθούμε στις επιτυχίες μας. Πολύ πιο βαρεία και σπουδαία είναι τα όσα έχουμε να κάνουμε από δω και πέρα.

Έχουμε να πολεμήσουμε έναν εχθρό, που καθημερινά βομβαρδίζει τον εργαζόμενο λαό με μισό εκατομμύριο περίπου παληόφυλλα, που μοναδικό τους σκοπό έχουν ν' αποβλακώσουν τους εργάτες και αγρότες, να εμποδίζουν την συμμετοχή τους στον ταξικό αγώνα.

Απέναντι σ' αυτό τον όγκο της ψευτιάς και της διαφθοράς στέκει ακλόνητος υπερασπιστής και οδηγός των εργαζομένων ο μαχητικός τους "Ριζοσπάστης".

Όμως παρ' όλες τις κατακτήσεις του η δύναμη του δεν είναι ακόμα τέτοια που να μπορεί να αντιμετωπίσει μ' επιτυχία όλους τους πολύμορφους και πολύτροπους εχθρούς του. Αυτό ίσα-ίσα είναι το μεγάλο πρόβλημα που μπαίνει μπροστά σ' ολάκερο τον επαναστατικό τύπο και ιδιαίτερα τον "Ριζοσπάστη". Ο αντικειμενικός μας σκοπός πρέπει νά 'ναι: να μην διαβάξει κανένας εργαζόμενος τον αστικό τύπο, να ικανοποιείται μονάχα με το "Ριζοσπάστη". Πρέπει δηλαδή να κάνουμε το "Ριζοσπάστη" την μεγαλύτερη και καλύτερη εφημερίδα των εργαζομένων. Ο πρώτος ρόλος σ' αυτή τη μεγάλη μετατροπή ανήκει στους εργάτες και αγρότες ανταποκριτές. Η συνδιάσκεψη πρέπει να βοηθήσει στην εκπλήρωση αυτού του καθήκοντος.

Αυτό είναι πολύ πιο απαραίτητο να τονιστεί σήμερα, που συνεχόμαστε στις πιο υπεύθυνες συνθήκες του κινήματος μας.

Επόμενο είναι να ρίξουμε μια ματιά στο πολιτικό περιβάλλον, μέσα στο οποίο συνέχεται η συνδιάσκεψη για να νοιώσουμε καλύτερα ποιά είναι τα βασικά μας καθήκοντα. Για τα λεπτομερειακά καθήκοντα θα μιλήσουν οι άλλοι εισηγητές.

1. Ο ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑΣ

Όταν ρωτήσουμε έναν αστό ποιός είναι σήμερα το σπουδαιότερο σημάδι στην πολιτική κατάσταση, θα μας απαντήσει: η διαμάχη ανάμεσα στον Τσαλδάρη και Βενιζέλο, για το ποιός θα φέρει πιο πολλούς βουλευτές, ποιός θα "φάει" τον άλλο και τα παρόμοια. Αυτό φυσικά είναι ένα από τα χαρακτηριστικά της κατάστασης, μα όχι καί κείνο που την καθορίζει, το βασικό, το πρωταρχικό.

Για ένα λίγο-πολύ ξυπνημένο δουλευτή, άλλο είναι το πιο χαρακτηριστικό : Είναι ο άγριος αγώνας που διεξάγεται ανάμεσα στα δυο μέτωπα.

Από τόνα μέρος η κεφαλαιοκρατία, οι τσιφλικάδες και στρατηγοί προσανατολίζονται προς τη φασιστική βία και συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους για να επιβάλουν την πιο ματωβαμένη φασιστική δικτατορία μην μπορώντας να κρατηθούν με τις παληές "κοινοβουλευτικές" μεθόδους κυριαρχίας.

Και ταυτόχρονα από τ' άλλο μέρος συγκεντρώνονται οι αντίθετες δυνάμεις των εργατών, αγροτών και όλου του εργαζόμενου λαού που δεν είναι διατεθειμένες να δεχτούν τη φασιστική τυραννία, δεν θέλουν να παραδώσουν αδιαμαρτύρητα όσα με αγώνες πολύχρονους και αμέτρητες θυσίες μπόρεσαν να κατακτήσουν.

ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ επίθεση απ' τη μια, σφυρηλάτηση του ΕΝΙΑΙΟΥ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ απ' την άλλη.

i. Ο φασισμός το καταφύγιο της κεφαλαιοκρατίας και των συμμάχων της

Γιατί οι κεφαλαιοκράτες και οι τσιφλικάδες καταφεύγουν στο φασισμό και τι αντιπροσωπεύει αυτό το υπεραντιδραστικό κίνημα;

Όλοι μας βλέπουμε πως η σημερινή "δημοκρατική" "κοινοβουλευτική" εξουσία μέρα με την ημέρα γίνεται ανίκανη να λύσει και τα πιά στοιχειώδη προβλήματα της χώρας, μέρα με την ημέρα χρεωκοπεί. Οι τάξεις που κυριαρχούν δεν μπορούν ν' αναπτύξουν τις παραγωγικές δυνάμεις, δεν μπορούν να δώσουν ψωμί στους πεινασμένους, δουλειά στους άνεργους, ν' ανακουφίσουν τον εργαζόμενο αγρότη και το φτωχό επαγγελματία. Το σημερινό καθεστώς μπλέχτηκε μέσα στις ίδιες τις αντιθέσεις του γιατί οι πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας, ενώ δουλεύονται από τα εκατομμύρια των ανθρώπων της δουλειάς, βρίσκονται στα χέρια λίγων εκμεταλλευτών που σκοπό τους έχουν όχι την πρόοδο και την ανάπτυξη τους, μα το κέρδος.

Η ελληνική κεφαλαιοκρατία έχει και παρασιτικά γνωρίσματα. Δεν πάσχισε ποτέ ν' απαλλάξει τη χώρα από το ξένο ληστρικό κεφάλαιο, που λυμάνεται ασύδοτα τον τόπο. Δε θέλησε ποτέ να εκμηδενίσει τους τσιφλικάδες και να δώσει όλα τα χτήματα τους (καθώς και τα χτήματα των μοναστηριών και του κράτους) στους αγρότες. Αντίθετα από μιας αρχής συνδέθηκε με τους ληστές του Λονδίνου, του Παρισιού, της Γενεύης κι αργότερα της Νέας Υόρκης για να ξεζουμίζει μαζί τους τον εργαζόμενο λαό. Συνθηκολόγησε και συμμάχησε με τους τσιφλικάδες για να καθίσει καλύτερα στο σβέρκο του εργαζόμενου αγρότη. Φόβος της ήταν η πραγματική επανάσταση των λαϊκών μαζών. Και τώρα που βλέπει ν' ανεβαίνει όλο και πιο ορμητικό το επαναστατικό κίνημα στην πόλη και το χωριό, ο συνασπισμός των κεφαλαιοκρατών και τσιφλικάδων, που υποστηρίζεται από τη μια ή την άλλη ξένη ιμπεριαλιστική δύναμη, δε βρίσκει τίποτα άλλο για σανίδα σωτηρίας από το φασισμό.

ii. Όλο και πιο ορμητικός ο αγώνας των εργαζομένων μαζών

Κάθε χρόνο και πιο πολύ ξυπνάνε οι εργάτες και αγρότες. Με τη διαφώτιση και την καθοδήγηση των κομμουνιστών παίρνουν όλο και πιο πολύ συνείδηση των ταξικών τους συμφερόντων, πυκνώνουν οι φάλαγγες του ταξικού μετώπου, ανεβαίνει το επαναστατικό κίνημα. Φτάνει να ριζούμε μια μονάχα ματιά στην εξέλιξη που πήρε το ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ κίνημα στα τελευταία χρόνια.

Στο 1933 ξέσπασαν 473 απεργίες με 100 χιλιάδες απεργούς. Στο 1ο εξάμηνο μονάχα του 1934 ξέσπασαν 208 με πάνω από 90 χιλιάδες απεργούς.

Ξεχωριστή θέση κατέχουν στο 1934 οι πολιτικές 24ωρες απεργίες των εργατών της Καβάλας και των Σερρών για την υπεράσπιση των κόκκινων δημάρχων με 10 χιλιάδες περίπου απεργούς, η 24ωρη Πανελλαδική απεργία διαμαρτυρίας για τις σφαγές της Καλαμάτας, με 30 χιλιάδες απεργούς, οι αντιφασιστικές στάσεις των τσαγκαράδων με 2200 απεργούς, οι στάσεις των εργατών Θεσ/νίκης ενάντια στην εκτόπιση του δημάρχου Καβάλλας με 3500 απεργούς, η 24ωρη πρωτομαγιάτικη απεργία με 7-8 χιλ. απεργούς.

Από τους αριθμούς αυτούς βλέπουμε πως η εργατιά και ο υπαλληλικός κόσμος χρησιμοποιούν όλο και πιο σταθερά το δοκιμασμένο όπλο της απεργίας ενάντια στον ταξικό τους εχθρό. Μα οι αριθμοί δείχνουν πως ο εργάτης δε σηκώνεται μονάχα για να υπερασπίσει το ψωμί του, το μεροκάματο του και τα άλλα άμεσα ζωτικά του ζητήματα. Μεγάλωσαν σημαντικά οι απεργιακές εξορμήσεις για καθαρά ΠΟΛΙΤΙΚΑ ζητήματα που αφορούν ολάκερη την τάξη των εργατών και που μαρτυράνε για το άσβεστο μίσος τους ενάντια στην φασιστική επίθεση. Αυτό είναι κάτι που ανυψώνει το προλεταριάτο στα μάτια των άλλων συμμαχικών του στρωμάτων και τα σηκώνει και αυτά στον αγώνα ενάντια στο φασισμό.

Ο αγώνας στο ΧΩΡΙΟ, η πάλη των φτωχών και μεσαίων αγροτών μ' όλες τις διακυμάνσεις της, έχει κι αυτή μεγάλη σπουδαιότητα. Ο τελευταίος ιδιαίτερα χρόνος ήταν πλούσιος σε ξεσηκωμούς των αγροτών ενάντια στα φασιστικά οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης, ενάντια στα μονοπώλια, στους φόρους, ενάντια στους τσιφλικάδες.

Οι κυρίαρχες τάξεις ανίκανες να ξεπεράσουν τη γενική κρίση του καθεστώτος τους, αντιμετωπίζοντας την επαναστατική απειλή, καταφεύγουν στο φασισμό.

"Ο φασισμός αποτελεί την πολιτική των πιο αντιδραστικών κύκλων των κυρίαρχων τάξεων, που με τη δολοφονική τρομοκρατία προσπαθούν να συντρίψουν το απελευθερωτικό κίνημα των μαζών και πρώτα απ' όλα την επαναστατική τους πρωτοπορεία, το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας."

Αυτά λέει το τελευταίο 5ο συνέδριο του Κόμματος μας.

Όλοι οι "δημοκρατικοί" και "κοινοβουλευτικοί" θεσμοί μπαίνουν στην πάντα ή απλώς αφήνονται για ψεύτικα στολίδια του φασισμού και κυριαρχεί το καθεστώς της αποκάλυπτης βίας, του αίματος και της βαρβαρότητας.

iii. Και η "δημοκρατία";

Γεννιέται το ερώτημα: Και η δημοκρατία; Μη τάχα είναι κάτι που πρέπει να "προτιμήσουμε" απέναντι στο φασισμό;

Για τους κομμουνιστές η ΑΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ στη σύγχρονη εποχή μας δεν είναι παρά ένα καθεστώς που εκπροσωπεί την κυριαρχία του κεφαλαίου. Συγκεκριμένα η δημοκρατία στη χώρα μας επισφράγισε το πέρασμα των ηγετικών πόστων της εξουσίας του αστικοτσιφλικαδικού συνασπισμού από τα χέρια του παληού κόσμου, των τζακιών κλπ. στα χέρια της νεώτερης κεφαλαιοκρατίας. Κι αυτό έγινε ύστερα από μια σειρά αγώνες των ίδιων των λαϊκών μαζών. Η αστική δημοκρατία δεν είναι το καθεστώς, που δίνει στους εργάτες και αγρότες την ελευθερία, μα στις άρχουσες τάξεις των εκμεταλλετών τους. Μα τότε γιατί χτυπάμε στην πρώτη γραμμή το φασισμό; Σημαίνει τάχα τούτο πως υπερασπίζουμε και τη δημοκρατία;

Για τους κομμουνιστές η σημερινή δημοκρατία ήταν η δημοκρατία, που πρωτοάρχισε τον ΕΚΦΑΣΙΣΜΟ της χώρας. Η "δημοκρατία" του Παπαναστασίου, του Βενιζέλου και του Τσαλδάρη ήταν κείνη που ψήφισε και ψηφίζει κάθε μέρα και πιο πολύ όλα τα φασιστικά νομοθετήματα και διατάξεις, που διέλυσε και διαλύει οργανώσεις των εργαζομένων, που φυλάκιζε και φυλακίζει τους αγωνιστές τους, που χτυπούσε και χτυπάει τις εφημερίδες τους, που τους σκοτώνει και τους σκοτώνει στις πόλεις και τα χωριά. Είναι η δημοκρατία που εξοπλίζει τις ορδές των δολοφόνων φασιστών, που προλειαίνει το έδαφος και προετοιμάζει την επιβολή του ανοιχτού φασιστικού καθεστώτος.

Μια δημοκρατία είναι κείνη που δίνει αληθινή απελευθέρωση στους εργαζόμενους: η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ των εργατών και αγροτών, η δημοκρατία δηλαδή που την εξουσιάζει ο ίδιος ο εργαζόμενος λαός.

Μα τότε γιατί οι κομμουνιστές καλούν τους εργάτες και αγρότες ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΝ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΤΟΥΣ, τις δημοκρατικές τους κατακτήσεις;

Γιατί οι κατακτήσεις αυτές δεν είναι "ΔΩΡΟ" της κεφαλαιοκρατίας, μα είναι αποτέλεσμα των ΣΚΛΗΡΩΝ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΩΝ, κι άπειρο αίμα χύθηκε για ν' αποσπαστούν από τους τσιφλικάδες, τους κοτζαμπάτσηδες και την κεφαλαιοκρατία. Δεν είναι "χάρισμα" της κεφαλαιοκρατίας το ότι η εργατιά έχει το κόμμα της, το "Ριζοσπάστη" της, τα συνδικάτα της. Είναι τα όπλα τους, που τα σφυρηλάτησαν μέσα σε δεκάδων χρόνων αγώνας, κι ένας λαός, που ξέρει να εκτιμάει τις κερδισμένες ελευθερίες του, οσοδήποτε κι αν είναι κουτσουρεμένες, δεν μπορεί να τις παραδώσει χωρίς μάχη στο φασισμό. Οι κατακτήσεις αυτές είναι ένα "ΟΠΛΟ" σημαντικό στα χέρια των εργατών και αγροτών στον αγώνα ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΙΚΟ ΤΟΥΣ ΞΕΣΚΛΑΒΩΜΑ, για το δικό τους καθεστώς.

iv. Η Σοβιετική Δημοκρατία μοναδική μας διέξοδος

Εμείς σαν κομμουνιστές βροντοφωνούμε ανοιχτά στον εργαζόμενο λαό πως μέσα στο σημερινό καθεστώς δεν μπορεί ν' απολαύσει πραγματικές ελευθερίες και πως το αληθινό τους ξεσκλάβωμα οι εργαζόμενοι της πόλης και του χωριού θα το δούνε ΜΟΝΟ όταν εγκαθιδρύσουν τη δική τους εξουσία των εργατών και αγροτών (χειροκροτήματα). Αυτή θα διώξει τα ξένα παράσιτα από τη χώρα και θα δημεύσει τις περιουσίες τους, θα μοιράσει στους αγρότες δωρεάν όλη τη γη των τσιφλικάδων, της εκκλησίας και του κράτους θα δώσει στις καταπιεζόμενες εθνότητες απόλυτη ελευθερία να ορίσουν όπως θέλουν τις τύχες τους, θα χτυπήσει από τα πρώτα της βήματα και θα περιορίσει την κεφαλαιοκρατική εκμετάλλευση -θ' ανοίξει διάπλατα στους εργάτες και αγρότες το δρόμο που τους οδηγεί στη σοσιαλιστική κοινωνία. Αυτός ο δρόμος είναι η μοναδική εγγύηση για τη σωτηρία των εργαζομένων του χωριού και του μυαλού, γιατί οδηγεί στην εκμηδένιση της φασιστικής βαρβαρότητας και των ιμπεριαλιστικών πολέμων, φέρνει την ευημερία και την πρόοδο στους ανθρώπους της δουλειάς (χειροκροτήματα).

Να γιατί οι κομμουνιστές είναι οι πιο συνεπείς υποστηρικτές των δημοκρατικών κατακτήσεων του εργαζόμενου λαού. Η πρόσκληση τους για την υπεράσπιση των δημοκρατικών κατακτήσεων δεν σημαίνει καθόλου πως είναι και πρόσκληση για την υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας. Η πάλη τους αυτή δεν έχει καμιά σχέση με το σοσιαλδημοκρατικό σύνθημα της υπεράσπισης της αστικής "δημοκρατίας", που είναι πάντα "προτιμότερη" από το φασισμό, δεν έχει σχέση με την περίφημη θεωρία του "μικρότερου κακού", που τα ολέθρια αποτελέσματά της είναι σήμερα χειροπιαστά για τον κάθε εργάτη και αγρότη. Η επικράτηση του φασισμού στη Γερμανία και στην Αυστρία είναι το άμεσο αποτέλεσμα αυτής της θεωρίας.

Παλεύοντας ενάντια σε κάθε απόπειρα φασιστικής δικτατορίας -στρατοκρατικής, μοναρχικής ή "κοινοβουλευτικής"-, οι κομμουνιστές κατευθύνουν σήμερα τον αντιφασιστικό αγώνα των εργαζομένων πρωτ' απ' όλα ενάντια στον κύριο φορέα του εκφασισμού, που είναι η κυβέρνηση του Τσαλδάρη-Κονδύλη.

2. Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Είδαμε πως οι άρχουσες τάξεις ανίκανες να ξεπεράσουν την κρίση τους καταφεύγουν εσωτερικά στο φασισμό. Ανίκανες να βρουν τη λύση των προβλημάτων τους μέσα στη χώρα κυνηγώντας ξένα εδάφη για να "λύσουν" το "δημογραφικό πρόβλημα", καταφεύγουν σε καινούργιους εξωτερικούς τυχοδιωκτισμούς, στον ΠΟΛΕΜΟ, δεμένες στην ουρά της μιάς ή της άλλης ιμπεριαλιστικής δύναμης.

Οι πολεμικές προετοιμασίες της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας συνδέονται στενά με τη μεγάλη όξυνση της διεθνούς πολιτικής και αξίζει να ρίξουμε μια ματιά στην τελευταία.

Είναι ολοφάνερο πως η δολοφονία του Αλέξανδρου και του Μπαρτού στη ΜΑΣΣΑΛΙΑ αποτέλεσε τον τελευταίο καιρό το πιο χαρακτηριστικό σημάδι στο έργο των εμπρηστών του πολέμου.

Θυμούνται όλοι όσοι διαβάζουν το "Ριζοσπάστη" πως σ' ένα φύλλο του έγραφε: "Η Μασσαλία νέο Σεράγεβο;" Τό 'γραφε αυτό ο "Ριζοσπάστης" όχι γιατί αμφέβαλε αν οι σφαίρες της Μασσαλίας είχαν καταπληκτική ομοιότητα με τις σφαίρες του Σεράγεβου κι αν η μέθοδος της δολοφονικής τρομοκρατίας δίνει αφορμές για ν' ανάψει ένα καινούργιο, πιο ολέθριο φριχτό ανθρωπομακελειό. Ίσα-ίσα σήμερα συμβαίνει κάτι παραπάνω. Η σημερινή ΕΝΤΑΣΗ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ, η σημερινή ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα κάνει πολύ πιο επικίνδυνες τέτοιες μεθόδους κι επιταχύνει το ξέσπασμα του μακελειού. Αλλά αν ρώτησε ο "Ριζοσπάστης" αν η Μασσαλία θα 'ναι νέο Σεράγεβο είναι γιατί υπολόγισε ότι σήμερα υπάρχει ένας άλλος πρωταρχικός και κύριος παράγοντας, ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ των εργαζομένων που χαλάει τα σχέδια των εμπρηστών του πολέμου και που είναι σε θέση να εξαλείψει κάθε κίνδυνο, όταν οι εργάτες και αγρότες πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση.

Σήμερα η κατάσταση μας λέει πως οι μαύρες δυνάμεις του φασισμού στην πρώτη γραμμή οργανώνουν το ματοκύλισμα της ανθρωπότητας.

Οι κυριώτεροι κόμποι των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων, οι κυριότερες εστίες ΕΝΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ βρίσκονται τόσο στην Ευρώπη, όσο και στον Ειρηνικό. Τέτοιες εστίες είναι λ.χ. η Αυστρία, όπου συγκρούονται τα συμφέροντα της Ιταλίας, της Γερμανίας, της Γαλλίας και των συμμάχων τους. Το Σάαρ, το μήλον της έριδος ανάμεσα στη Γερμανία και Γαλλία και μαζί τους και των άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Αν πάμε πιο πέρα θα δούμε τους μεγάλους ανταγωνισμούς γύρω στον Ειρηνικό Ωκεανό, γύρω στο μόνιμο ρασμά της Κίνας, βλέπουμε μεγάλο τον πολεμικό κίνδυνο στην Άπω Ανατολή. Εδώ πέρα θα δούμε τη διαμάχη Αμερικής και Ιαπωνίας, τη σύγκρουση των συμφερόντων Αγγλίας και Αμερικής, την προκλητικότητα του γαπωνέζικου ιμπεριαλισμού απέναντι στη σοβιετική μας πατρίδα.

Οι τεράστιοι αυτοί ανταγωνισμοί προετοιμάζουν ένα πρωτάκουστο πολεμικό ξέσπασμα. Όλες οι χώρες του κεφαλαίου ετοιμάζονται πυρετώδεια για τον πόλεμο. Μα πριν απ' όλα, όπως και πιο πάνω είπαμε, οι πιο φανατικοί οργανωτές του πολέμου είναι σήμερα οι φασίστες. Από τότε που ο Χίτλερ κατέλαβε την εξουσία και ένοιωσε τη μεγάλη εσωτερική και εξωτερική απομόνωση του, μεγάλωσε καταπληκτικά ο κίνδυνος του πολέμου. Το κόμμα των εθνικοσοσιαλιστών έγινε εντολοδόχος του μεγάλου κεφαλαίου, γιατί μαζί με τ' άλλα υποστήριζε μια ολοφάνερα επιθετική κατακτητική πολιτική. Η χιτλερική Γερμανία έφυγε από την κοινωνία των Εθνών και έγινε ο πρωτεργάτης του πολέμου στην Ευρώπη. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι άλλες ληστρικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις μεταβλήθηκαν σε "άκακα αρνιά" (γέλοια). Κι αυτές εξοπλίζονται κι η κάθε μια με τον τρόπο της βαδίζει προς τον πόλεμο.

Οι αντιθέσεις όμως ανάμεσα στις διάφορες κεφαλαιοκρατικές χώρες είναι τόσο μεγάλες, που η καθεμιά καιροφυλακτεί να βρεί την καταλληλότερη στιγμή για να επιτεθεί, άλλοτε επισπεύδοντας κι' άλλοτε "φρενάροντας" το ξέσπασμα. Αν σήμερα η Γαλλία "φρενάρει" είναι γιατί δεν της συμφέρει να δώσει τη μάχη εκεί που θέλει η αντίπαλη της δύναμη, γιατί ένας πόλεμος σήμερα θα της στοίχιζε την κατάρρευση όλου του συστήματος των Βερσαλλιών. Κι αν η Αγγλία παίζει το πόλο του "παρτηρητή", ενώ ταυτόχρονα εξοπλίζεται συνεχώς, το κάνει για να ρίξει το βάρος σ' εκείνο το μέρος της πλάστιγγας που της εξασφαλίζει περισσότερα πλεονεκτήματα.

Εδώ πρέπει να παρατηρήσουμε και το φαινόμενο να χαλαίει κάθε πόσο ο ένας συνδυασμός και να αντικαθίσταται μ' άλλον. Τη μια φορά η Ιταλία "συντροφεύει" με τη Γερμανία, την άλλη με τη Γαλλία. Συνεχώς όλοι προετοιμάζονται και συνεχώς κάνουν συνδυασμούς και πασιφιστικά σύμφωνα για το ξεγέλασμα των εργαζομένων. Όλη αυτή η ΡΕΥΣΤΟΤΗΤΑ της κατάστασης αποδείχνει τη σαπίλα, του ίδιου του αστικού οικοδομήματος, την αστάθεια του.

Κι ερχόμαστε τώρα στην προετοιμασία του πολέμου στα Βαλκάνια. Όλη αυτή την αποπνικτική πολεμική ατμόσφαιρα, όλες αυτές τις ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις τις βλέπουμε χτυπητά και στις βαλκανικές χώρες τόσο σαν αντανάκλαση των παγκόσμιων ανταγωνισμών, όσο και σαν δημιουργήματα της κατάστασης στις βαλκανικές χώρες. Τα βαλκανικά κράτη, που εξαρτιούνται, ποιός λίγο ποιός πολύ, από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, είναι ανίκανα να λύσουν τα εσωτερικά τους προβλήματα, να ξεπεράσουν την κρίση τους. Ακόμα τα κράτη αυτά καταπιέζουν μια σειρά εθνότητες. Να γιατί ενώ τη μια μέρα κάνουν σύμφωνα την άλλη αλληλοτρώνονται. Το Βαλκανικό Σύμφωνο, που υπόγραψε και η Ελλάδα δεν ήταν παρά συμφωνία για συμμαχική δράση, για την προετοιμασία του πολέμου. Αυτές τις μέρες γίνεται η Συνδιάσκεψη της Άγκυρας, που σκοπό της έχει να καθορίσει τα συγκεκριμένα πολιτικά και στρατιωτικά καθήκοντα κάθε κράτους.

i. Οι Έλληνες κεφαλαιοκράτες και τσιφλικάδες στην πρώτη γραμμή των πολεμικών προετοιμασιών

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ κεφαλαιοκρατία και οι τσιφλικάδες βρίσκονται στις πρώτες γραμμές της προετοιμασίας του πολέμου στα Βαλκάνια, πιστοί στις δικές τους ιμπεριαλιστικές βλέψεις και στις εντολές του ξένου κεφαλαίου.

Κι ενώ οι Τσαλδάρης-Μάξιμος-Κονδύλης προσανατολίστηκαν στο γαλλικό αστερισμό, η βενιζελική αντιπολίτευση συνδεδεμένη περισσότερο με το αγγλικό κεφάλαιο "διαφωνεί" με την κυβερνητική πολιτική. Και τις διαφωνίες της αυτές τις σκεπάζει με συνθήματα όπως "να μην εμπλακώμεν εις πόλεμον", ενώ είναι γνωστό πως ο Βενιζέλος ήταν ο κατεξοχόν άνθρωπος του πολέμου.

Η διπλωματική προετοιμασία του πολέμου συμβαδίζει με το μέγλωμα των ΕΞΟΠΛΙΣΜΩΝ.

Αν πάρουμε τα πολεμικά κονδύλια που διατέθηκαν την τελευταία δεκαετία, θα δούμε πως 18 δισεκατομμύρια 76 εκατομμύρια, δηλαδή δυό χρονιαίτικοι προϋπολογισμοί ξοδεύτηκαν απ' την ελληνική κεφαλαιοκρατία για την προετοιμασία του πολέμου.

Δέκα δισεκατομμύρια δραχμές αποφάσισε να διατεθούν σαν πρώτη δόση για τον πολεμικό ανεφοδιασμό το "Συμβούλιον Εθνικής Αμύνης". Διατέθηκαν ήδη κιάλας, όπως γράφηκε, 3 δισεκατομμύρια δραχμές. Ο Χατζηκυριάκος παράγγειλε 4 νέα αντιτορπιλλικά, ένα εϋδρομο, δυο νέα υποβρύχια. Είκοσι εκατομμύρια σφαίρες και 6 χιλιάδες βόμβες είναι μια μόνο παραγγελία στου Μαλτσιονιώτη. 30.000 οβίδες μια παραγγελία στου μηχανουργείου Γκλαβάνη στου Βόλο. 10.000 οβίδες μια παραγγελία στου χαλκουργείου του Βουτέρη στην Αθήνα.

Έτσι βλέπουμε πως ο ιδρώτας του εργαζόμενου λαού μεταβάλλεται σε κανόνια, αεροπλάνα και πολεμικά σκάφη, που θα μεταβάλουν σε άμορφη σάρκα και κόκκαλα τ' ανθρώπινα κορμιά, για να μεταβληθούν πάλι τα κόκκαλα τούτα σε χρυσάφι για τους κυρίαρχους εμπόρους του θανάτου.

Όλα αυτά που αναφέραμε ήταν τα κονδύλια, που ομολογούν ότι διέθεσαν. Πόσα όμως είναι τα κρύφα; Απ' τις στήλες του αστικού τύπου γίνονται ανοιχτές ομολογίες για την προετοιμασία του πολέμου.

Υποχρέωση όλων όσοι δεν θέλουν να εξολοθρευτούν στον πόλεμο και να δουν μαυροφορεμένες μάναδες κι αδελφές, είναι να γίνουν κήρυκες του αντιπολεμικού αγώνα. Εχθροί του πολέμου είναι οι πολλοί. Δεν υπάρχει άνθρωπος, εκτός αν είναι παράσιτο ή οργανωτής του πολέμου, που να θέλει τον πόλεμο. Όλοι οι εργαζόμενοι ξέρουν τι φριχτά αποτελέσματα θά 'χει ένας καινούργιος πόλεμος. Κάθε ανταποκριτής πρέπει να ΚΑΤΑΓΓΕΛΝΕΙ σε κάθε του βήμα κι από τις στήλες του τύπου μας την προετοιμασία του πολέμου, να ξεσκεπάζει κάθε πολεμική προμήθεια, πρέπει να ξετινάξει όλα τα πολεμικά κηρύγματα, που αποτυφλώνουν τους εργαζόμενους.

Είναι αλήθεια πως εργάτες, αγρότες, είτε φαντάροι ανταποκριτές έχουν καταγγείλει πολλές φορές από τις στήλες του "Ριζοσπάστη" τα πολεμικά γυμνάσια, τις παραγγελίες πολεμοφοδίων, τα τεράστια έξοδα για εξοπλισμούς. Και ξέρουμε πόσο άγρια καταδιώκεται ο "Ριζοσπάστης", οι συντάχτες του κι οι ανταποκριτές του γιατί με συνέπεια και θάρρος ξεσκεπάζει τις πολεμικές προετοιμασίες της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας (χειροκροτήματα). Ξέρουμε πως για τον αντιπολεμικό αγώνα του "Ριζοσπάστη" δεκάδες συντάχτες και ανταποκριτές του έχουν ριχτεί στις φυλακές και τα ξερόνησα της εξορίας, πως πέρυσσι ακόμα συνέλαβαν μια σειρά συντάχτες και ανταποκριτές, γιατί ο "Ριζος" κατάγγειλε την προετοιμασία του πολέμου στα Βαλκάνια. (Ζωηρά χειροκροτήματα).

Τον αγώνα τούτο όχι μόνο δεν πρέπει να τον σταματήσουμε ή να τον χαλαρώσουμε έστω και για μια στιγμή, μα έχουμε υποχρέωση ιερή να τον δυναμώσουμε πιο πολύ. Και στου δυνάμωμα του αγώνα αυτού θα συντελέσουν πρώτοι οι ανταποκριτές. Κάθε μέρα πρέπει να καταγγέλνουμε κάθε τι που γίνεται για τον πόλεμο και να ξεσηκώσουμε τον κόσμο της δουλειάς για να στιγματίσουμε τους διάφορους εμπόρους του πολέμου και του θανάτου, για να ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ των "υπερπατριωτών" εκείνων, που σύγχρονα πουλούσαν τα κανόνια τους στην Ελλάδα και την Τουρκία για να πετσοκόβονται οι δυο λαοί.

Μα όταν οπωσδήποτε κηρυχθεί ιμπεριαλιστικός πόλεμος σε μας πέφτει το επαναστατικό καθήκον να τον μετατρέψουμε σε ΕΜΦΥΛΙΟ ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ της πλειοψηφίας του λαού και του στρατού ενάντια στην κεφαλαιοκρατία "μας" και τους συμμάχους της, που μας σέρνουν στου σφαγείο, και στου ερείπια του καθεστώτος τους να στήσουμε την κόκκινη σημαία του καθεστώτος, που δε θα ξέρει φασισμό και κατακτητικού πολέμου (χειροκροτήματα).

ii. Όλοι σύμφωνοι στην προετοιμασία του αντισοβιετικού πολέμου

Το κυριώτερο μέρος στην προετοιμασία του πολέμου είναι η προετοιμασία ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΟΒΙΕΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ. Όλοι οι ιμπεριαλιστές παρ' όλες τις φαγωμάρες τους, σ' ένα σημείο συμφωνάνε: πως από το χάρτη του κόσμου πρέπει να λείψει το κράτος των εργατών και αγροτών, η μεγάλη Σοβιετική Ένωση. Θα περιμένουν όμως πολύ! (Γέλοια. Χειροκροτήματα).

Δεκαεφτά χρόνια οι μεγαλύτεροι ληστές του κόσμου προετοιμάζουν τον αντισοβιετικό πόλεμο, κι όμως όλες οι προκλήσεις τους εκμηδενίστηκαν από τη Σοβιετική Ένωση. Δεκαεφτά χρόνια η Σοβιετική Ένωση βασισμένη στη δύναμη των εργατών και αγροτών, ισχυρή με τη δύναμη του ένδοξου Κόκκινου Στρατού, του Στόλου και της Αεροπορίας της (χειροκροτήματα), δυνατή με την υποστήριξη των εργαζομένων όλου του κόσμου, όχι μόνο δεν κλονίστηκε και δεν υποχώρησε, μα αντίθετα επεβλήθηκε και στους πιο άσπονδους εχθρούς της, έγινε σπουδαίος παράγοντας της παγκόσμιας πολιτικής, ρυθμιστής πολλών ζητημάτων της διεθνούς πολιτικής. Γιατί η Σοβιετική Ένωση έχει μέσα της τη δύναμη, που της επιτρέπει να προχωράει από νίκη σε νίκη. Δεν ξέρει τι θα πει κρίση, το φαινόμενο αυτό που συνταράζει τον κεφαλαιοκρατικό κόσμο. Η βιομηχανική και αγροτική παραγωγή της μεγαλώνει συνεχώς και καλύτερεύει η θέση των πολλών, των εργαζομένων. Η ανεργία της είναι άγνωστη. Τα πεντάχρονα σχέδια της σοσιαλιστικής ανοικοδόμησης θριαμβεύουν στο πείσμα της κεφαλαιοκρατίας και του φασισμού. Έτσι μέρα με τη μέρα και πιο πολύ ΣΤΕΡΕΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ. Και ξέρουμε τώρα πόσο υπολογίζεται στις διπλωματικές διαπραγματεύσεις εκείνος που έχει δύναμη. Ξέρουμε το ρόλο της σοβιετικής διπλωματίας και τις επιτυχίες της στο Λονδίνο, το χτύπημα της χιτλερικής αντίδρασης και την απομόνωση των φασιστών. Ξέρουμε πως δυο από τις πιο τρανές ιμπεριαλιστικές χώρες αναγκάστηκαν να κάνουν στροφή στη στάση τους απέναντι στη Σοβιετική Ένωση. Η ανάπτυξη κι η στερέωση της Σοβιετικής Ένωσης έφερε μια ανακατάταξη των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, που εκδηλώθηκε τελευταία με την πρόσκληση της ΕΣΣΔ να προσχωρήσει στην Κοινωνία των Εθνών.

Τι σημαίνει η ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΕΣΣΔ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ; Η Κοινωνία των Εθνών ιδρύθηκε σαν αποτέλεσμα του πολέμου, όργανο στα χέρια των μεγάλων ιμπεριαλιστικών κρατών- νικητών και όπλο για την καλύτερη προετοιμασία του αντισοβιετικού πολέμου. Στο διάστημα όμως που μας πέρασε, ύστερα από τις τόσες και τόσες αποτυχίες των αντισοβιετικών εκστρατειών, έγινε ανακατάταξη των δυνάμεων στους κόλπους της ΚΤΕ. Ξεχωρίστηκαν οι δυνάμεις εκείνων που θέλουν σήμερα κιόλας τον πόλεμο για το ξαναμοίρασμα της γης και οι δυνάμεις που δεν τις συμφέρει σήμερα ένας πόλεμος. Με τη δράση της Σοβιετικής Ένωσης υπέρ της ειρήνης οι άμεσοι εμπρηστές του πολέμου απομονώθηκαν κι έφυγαν από την Κοινωνία των Εθνών (Ιαπωνία, Γερμανία). Στην ΚΤΕ έμειναν οι δυνάμεις εκείνες που δεν θέλουν ΣΗΜΕΡΑ το ξέσπασμα του πολέμου γιατί σήμερα δεν τις συμφέρει. Και οι δυνάμεις αυτές υπολόγισαν το ρόλο της Σοβιετικής Ένωσης στη φιλειρηνική πολιτική. Η Γαλλία ανέλαβε την πρωτοβουλία για την πρόσκληση της ΕΣΣΔ στην ΚΤΕ. Και δεν είχε λόγο το προλεταριακό κράτος ν' αρνηθεί να δεχθεί την πρόσκληση μια που θα του δίνονταν η δυνατότητα να υποστηρίξει πιο πολύ την ειρήνη του κόσμου. Το βήμα αυτό ήταν αναγκαίο. Δεν σημαίνει όμως πως έτσι "τέλειωσε η υπόθεση", πως η είσοδος αυτή αποτελεί "εγγύηση" και πως εξαφανίστηκε ο κίνδυνος του πολέμου. Όχι! Ο πόλεμος βγαίνει από αυτή την ύπαρξη του καπιταλισμού, από τη ριζική αντίθεση των δύο συστημάτων: του κεφαλαιοκρατικού και του σοσιαλιστικού. Οι δυνάμεις του φασισμού δουλεύουν, όπως είπαμε, δραστήρια και κάνουν άμεσο τον κίνδυνο του πολέμου.

Στην Άπω Ανατολή η πιο αντιδραστική στρατοκρατική κλίκα του γιαπωνέζικου ιμπεριαλισμού προκαλεί, λεηλατεί κι ετοιμάζεται να ορμήσει στο σοβιετικό έδαφος. Δεν μπορούμε να επαναπαυθούμε στην είσοδο στην ΚΤΕ της Σοβιετικής Ένωσης, που πάλαιψε και θα παλαίψει για την ειρήνη. Μια είναι η ΕΓΓΥΗΣΗ για την ειρήνη: η επαναστατική αντιπολεμική πάλη των εργαζομένων όλου του κόσμου για τη

συντριβή του καθεστώτος, που γεννάει τους πολέμους, η υποστήριξη της Σοβιετικής Ένωσης (χειροκροτήματα). Αυτή είναι η καλύτερη κι η μοναδική ενίσχυση του ειρηνικού έργου της Σοβιετικής Ένωσης.

Στο ζήτημα αυτό πρέπει να έχουμε ξεκάθαρη αντίληψη. Μερικοί αναγνώστες, θυμάμαι, μας υποβάλανε την ακόλουθη ερώτηση: -Εσείς λέτε πως πρέπει να χτυπάμε την κεφαλαιοκρατία "ΜΑΣ". Πάει καλά. Η Ελλάδα συμμαχεί με τη Γαλλία κι αυτή με τη Σοβιετική Ένωση. Γίνεται πόλεμος. Χωρίζεται ο κόσμος σε δυο στρατόπεδα: Από τη μια μεριά η Γερμανία και οι σύμμαχοι της κι από την άλλη η Σοβιετική Ένωση, η Γαλλία, η Ελλάδα κτλ. Τώρα πώς αφού είμαστε υποχρεωμένοι να υπερασπίσουμε τη Σοβιετική Ένωση θα χτυπήσουμε τη "σύμμαχο" της, την Ελλάδα;

Πρέπει αμέσως να πούμε πως η ερώτηση τίθεται πολύ σφαιρικά, γιατί ένα τέτοιο πράγμα δε συμβαίνει. Η Σοβιετική Ένωση είναι η άκρη αντίθετη του κεφαλαιοκρατικού κόσμου. Ούτε συμμαχίες με ιμπεριαλιστές κάνει, ούτε πόλεμο κατακτητικό σχεδιάζει. Αν σήμερα έρχεται σε συνεννόηση με μια ξένη δύναμη είναι γιατί αυτό συμφέρει το ειρηνικό έργο της Σοβιετικής Ένωσης, που είναι και έργο της παγκόσμιας επανάστασης. Ο σ. Στάλιν ξετινάζοντας μια μια τις ανοησίες που σκορπάνε οι αστοί πολιτικοί και οι κοντυλοφόροι τους απάντησε χαρακτηριστικά στο ερώτημα, "σε ποιόν προσανατολίζεται η ΕΣΣΔ": "Η Σοβιετική Ένωση, είπε, προσανατολίζεται στη Σοβιετική Ένωση" (χειροκροτήματα). Θα 'ταν αυταπάτη και λάθος να θέσουμε στην ίδια μοίρα τη Σοβιετική Ένωση και την κεφαλαιοκρατική Ελλάδα ή τη Γαλλία.

iii. Η υπεράσπιση της Σοβιετικής Ένωσης ύψιστο καθήκον των εργαζομένων

Τι θέση πρέπει να πάρουμε εμείς; Το καθήκον μας είναι να γίνουμε οι πιο φλογεροί κήρυκες για την υπεράσπιση της Σοβιετικής πατρίδας των εργαζομένων. Αυτό είναι ΥΨΙΣΤΟ καθήκον του κάθε εργάτη, αγρότη, βιοπαλαιστή. Μα ταυτόχρονα αν οπωσδήποτε η κεφαλαιοκρατία μας ξαναστείλει, όπως το 1919, τα παιδιά του λαού να πολεμήσουν τη Σοβιετική μας πατρίδα, η θέση του κάθε στρατευμένου εργάτη και αγρότη είναι να περάσει με το μέρος του Κόκκινου Στρατού ή Στόλου. Ο στρατός αυτός δεν θέλει τον πόλεμο, μα είναι έτοιμος οποιαδήποτε στιγμή να συντρίψει κάθε επίθεση στο έδαφος που κερδήθηκε με το αίμα του (χειροκροτήματα).

3. Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Είδαμε πιο πάνω πως οι σκοτεινές δυνάμεις της αντίδρασης επιτίθενται ενάντια στον εργαζόμενο λαό, του ετοιμάζουν τη φασιστική δικτατορία και τον πόλεμο. Θά 'ταν όμως μεγάλο λάθος αν νομίζαμε πως ο φασισμός κι ο πόλεμος είναι πράγματα αναπόφευκτα. Τα όργανα της κεφαλαιοκρατίας φροντίζουν φυσικά να σπείρουν έτσι είτε αλλοιώς αυτή την αντίληψη. Σε ωρισμένα μικροαστικά στρώματα υπάρχει η γνώμη δεν μπορεί να γίνει επανάσταση και να κερδηθεί η λευτεριά, η σωτηρία των εργαζομένων, χωρίς να προηγηθεί πόλεμος!

Οι αντιλήψεις αυτές είναι αρκετά επικίνδυνες κι αντιδραστικές γιατί καταδικάζουν στη ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΙΚΗ ΑΔΡΑΝΕΙΑ τους εργάτες και αγρότες.

Η λευτεριά, πράμα που σημαίνει σήμερα η πολιτική εξουσία δεν αποχτιέται με κανένα "Ξαφνικό Ξύπνημα" των καταπιεζομένων, μα ύστερα από πολύχρονους αγώνες, που στο διάστημα τους συγκεντρώνονται, οργανώνονται και ατσαλώνονται οι δυνάμεις της επανάστασης και του κόμματος τους. Δεν κρύβουμε το τεράστιο και αποφασιστικό ρόλο που μπορούν να παίξουν τα "Ξεσπάσματα" και καλούμε τους εργαζόμενους νάνε έτοιμοι γι' αυτά.

Ξέρουμε πολύ καλά πως οι κόκκινες σημαίες, που κυμάτισαν στη Ραιδεστό και τη Χίο στην εποχή του τελευταίου πολέμου, αποτελούν μια μικρογραφία μονάχα της εικόνας που θα φανερωθεί στον καινούργιο πόλεμο (χειροκροτήματα). Μα δεν μπορούμε να θέλουμε τη σφαγή, δεν είναι κάτι το "απαραίτητο" για τους εργάτες και αγρότες.

Οι κομμουνιστές δεν είναι μοιρολάτρες· είναι άνθρωποι της ανειρήνευτης πάλης. Και τη στιγμή που οι μαύρες δυνάμεις του φασισμού και των εμπρηστών του πολέμου απειλούν να ρίξουν πίσω για χρόνια και αιώνες την εργαζόμενη ανθρωπότητα και να ξανασκορπίσουν τον όλεθρο του πολέμου, θα 'ταν το πιο μεγάλο κακούργημα και η πιο ασυγχώρητη προδοσία να μη βροντοφωνήσουμε σ' όλες τις άκρες της χώρας πως όχι μόνο η φασιστική τυραννία κι ο πόλεμος δεν είναι αναπόφευγοι, μα και ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΔΥΝΑΜΗ, που μπορεί να συντρίψει το φασισμό και να ματαιώσει τον πόλεμο και να εξασφαλίσει τη νίκη του εργαζομένου λαού. Κι η δύναμη αυτή είναι το ΕΝΙΑΙΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ των εργαζομένων.

Η σφυρηλάτηση του ενιαίου αντιφασιστικού μετώπου είναι σήμερα το πρώτιστο καθήκον όλων των εχθρών του φασισμού και του πολέμου. Εμείς πιστεύουμε βαθειά πως τη μοναδική οριστική σωτηρία

της ανθρωπότητας θα φέρει η εγκαθίδρυση της εργατοαγροτικής εξουσίας. Μα ταυτόχρονα -και γι' αυτό ίσα-ίσα- δεν παραλείπουμε να υπερασπίζουμε βήμα προς βήμα τις κατακτήσεις μας. Επιβάλλεται λοιπόν δραστήρια να σφυρηλατήσουμε το ενιαίο αντιφασιστικό μέτωπο, σαν την μοναδική δύναμη που θα σπάσει τη φασιστική επίθεση της κεφαλαιοκρατίας. Από καιρό τώρα οι δυνάμεις της εργατικής τάξης βρίσκονται ΔΙΑΣΠΑΣΜΕΝΕΣ. Αυτού ωδήγησε η πολιτική των σοσιαλδημοκρατικών, των ρεφορμιστών, πολιτική όχι της πάλης, μα της συνεργασίας με την κεφαλαιοκρατία. Μα το παράδειγμα της ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ και της ΑΥΣΤΡΙΑΣ έδειξε στους εργάτες πόσο ολέθριες συνέπειες είχε η πολιτική αυτή. Τους έδειξε πως αν ακολουθούσαν το δρόμο αυτό θα βρίσκονταν μια μέρα στο φασιστικό μεσαίωνα, που θα καταστρέψει ότι κατάκτησαν με αγώνες δεκάδων χρόνων.

Τα "έργα" του φασισμού, που αντί να δώσει ψωμί στον εργάτη, τότε σκοτώνει σαν το σκυλί ή τότε βάζει να σέρνει το αλέτρι για ένα νεροζούμι, που αντί, όπως υποσχόταν, να λευτερώσει τον αγρότη, τον έκανε άβουλο σκλάβο του τσιφλικά, που καίει μέρα μεσημέρι τα καλύτερα έργα της παγκόσμιας διανόησης, που γυρίζει πίσω στις μεθόδους της "Ιεράς Εξετάσεως", - όλα τούτα δεν μπορούσαν παρά να στερεώσουν το ΜΙΣΟΣ των εργαζομένων και τη ΔΙΑΘΕΣΗ τους ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΙΤΡΕΨΟΥΝ να καθήσει στο σβέρκο τους ο φασισμός. Αυτό έκανε να ριζώσει και να μεγαλώσει ο ΠΟΘΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ. Αυτό πίεζε τους ρεφορμιστές και αγροτικούς που άρχισαν να μιλάν για αντιφασιστικούς αγώνες και ενιαία δράση. Οι κομμουνιστές, που από χρόνια παλεύουν για να ενώσουν τις διασπασμένες δυνάμεις των εργαζομένων, στον αντικεφαλαιοκρατικό αγώνα, που νοιώθουν την κρισιμότητα των σημερινών περιστάσεων, που δεν διεκδικούν για τον εαυτό τους το μονοπώλιο του αντιφασιστικού αγώνα, δεν μπορούσαν παρά να πάρουν και πάλι την πρωτοβουλία για να συγκροτηθεί το ενιαίο αντιφασιστικό μέτωπο, δεν μπορούσαν παρά ν' αγωνιστούν για να γίνει ζωντανή πραγματικότητα. Και είπαν: Ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Αν οι δυνάμεις της εργατιάς και όλου του εργαζόμενου λαού δεν ενωθούν, θα πληρώσουμε με μεγάλες θυσίες την επικράτηση της αντίδρασης. Όποιος αληθινά εκθρεύεται το φασισμό και τον πόλεμο, ανεξάρτητα από τις άλλες αντιλήψεις του καλείται να παλαίψει μαζί μας. Εμείς πρώτοι του δίνουμε το χέρι.

Είναι γνωστό πως με την πρωτοβουλία του Κομμουνιστικού Κόμματος και της Ενωτικής Συνομοσπονδίας κατορθώθηκε να υπογραφεί η ΠΡΩΤΗ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ των πολιτικών και συνδικαλιστικών οργανώσεων. Εμείς όμως ποτέ δεν μπορούμε ν' αρκεστούμε στη συμφωνία γιατί αυτή θα 'ναι ένα απλό χαρτί χωρίς αξία, αν δεν γίνει χτήμα των εργατών και αγροτών. Τότε παίρνει σάρκα και οστά το ενιαίο μέτωπο όταν γίνει συνείδηση των μαζών, όταν μπει σ' εφαρμογή η συμφωνία και στο τελευταίο εργοστάσιο, συνοικία, χωριό.

Το Κόμμα μας για να δείξει την ειλικρίνεια του δέχτηκε και την πολεμική του ακόμα να σταματήσει ενάντια στους ρεφορμιστές και αγροτικούς αρχηγούς, φτάνει να δεχτούν ειλικρινά ένα μοναδικό όρο: ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΗΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΣΟΥΝ ΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΝΙΑΙΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ.

Ταυτόχρονα όμως το κόμμα μας διατηρεί την πολιτική και οργανωτική ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΑ του και διακηρύττει ανοιχτά πως παλεύει για τη μοναδική διέξοδο από το σημερινό χάος, για τη σοβιετική κυβέρνηση των εργατών και αγροτών. Το κόμμα μας υπογράφοντας τη συμφωνία κρατάει το δικαίωμα να καταγγείλει και να πολεμήσει ανοιχτά σαν εχθρό των εργαζομένων τον καθένα, που θα ΠΑΡΑΣΠΟΝΔΙΣΕΙ, που θα καταπατήσει το σύμφωνο για την κοινή δράση. Κι όταν βλέπουμε πως λ.χ. η 2η Σοσιαλιστική Διεθνής απαντάει με υπεκφυγές στην πρόσκληση της Κομμουνιστικής Διεθνούς ν' αρχίσει αμέσως μια κοινή δράση των δυο διεθνών για να βοηθήσουμε τους εργαζόμενους της Ισπανίας, που με τ' όπλο στο χέρι παλεύουν ενάντια στο φασισμό (χειροκροτήματα) και σφάζονται αλύπητα από τις ορδές του, έχουμε υποχρέωση να το καταγγείλουμε αυτό σ' όλους τους αντιφασίστες.

Πιστοί στους πόθους των εργατών, εμείς οι κομμουνιστές δεν προτείνουμε μόνο το ενιαίο μέτωπο πάλης. Εμείς προχωρούμε και πιο πέρα: προτείνουμε και αγωνιζόμαστε για να πραγματοποιηθεί η ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΩΝ. Αυτή θα στερεώσει τη δύναμη τους, θα την κάνει ακατανίκητη. Θα κόψει τη φόρα του φασισμού και θα δώσει στους εργάτες και υπαλλήλους τα πιο γερά όπλα, που μ' αυτά θα παλαίψουν για το ψωμί τους, για το μεροκάματο τους, για το λυτρωμό τους. Ένα επάγγελμα ή κλάδος- ένα σωματείο ή ομοσπονδία, μια γενική συνομοσπονδία των εργατών σ' όλη τη χώρα.

Η ώρα μας τέλειωσε και μπορούμε να βγάλουμε το συμπέρασμα μας. Το ενιαίο αντιφασιστικό μέτωπο έκανε κιάλας τα πρώτα του βήματα κι αυτά ήταν αρκετά για να εμπυκώσουν τους εργάτες και αγρότες και να σπείρουν τη σύγχυση στους κόλπους του φασισμού. Όμως ότι έχει γίνει ως τα τώρα είναι πολύ λίγο.

Εμείς μαχητές του "Ριζοσπάστη" δεν μπορέσαμε ακόμα να κάνουμε χτήμα των πλατειών εργαζομένων μαζών το ζήτημα του ενιαίου μετώπου και της συνδικαλιστικής ενότητας. Κι όμως η δουλειά των ανταποκριτών θα συμβάλει σημαντικά στη σφυρηλάτηση του ενιαίου μετώπου. Ο κάθε ανταποκριτής πρέπει να πει από τις στήλες του "Ριζοσπάστη" πως θα πραγματοποιηθεί στον κλάδο του, στο εργοστάσιο του, στο χωριό. Και να σταθεί ΠΡΩΤΕΡΓΑΤΗΣ, ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΤΗΣ στη σφυρηλάτηση του ενιαίου μετώπου και της ενότητας στον αγώνα.

Στη σημερινή μας πρώτη συνδιάσκεψη μπορούμε να πούμε πως συγκροτήσαμε τις πρώτες φάλαγγες των εργατών και αγροτών ανταποκριτών. Ας εργαστούμε ώστε στη δεύτερη συνδιάσκεψη να πλησιάσουμε αρκετά στην πραγματοποίηση του συνθήματος: κάθε δεύτερος αναγνώστης και ανταποκριτής του "Ριζοσπάστη".

Οι στιγμές είναι κρίσιμες και μεγάλες ευθύνες μας βαρύνουν όλους μας. Ο εχθρός επιτίθεται αφρίζοντας από τη λύσσα του. Ας ξεσηκώσουμε κι ας οργανώσουμε στον αντιφασιστικό συναγερμό τη μεγάλη στρατιά των εργαζομένων στις πόλεις και τα χωριά και να 'μαστε βέβαιοι πως η νίκη είναι δική μας (χειροκροτήματα).

**ΣΠΟΥΔΕΣ ΣΤΟ
ΓΑΛΛΟΜΑΥΡΟ**